

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 42, 2015

Nummer 42, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2015:653](#) 06-10-2015

Marie Matoušková vs Tsjechische Republiek

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:5473](#) 21-07-2015

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2015:7565](#) 21-10-2015

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2015:7335](#) 14-10-2015

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2015:7479](#) 07-10-2015

RECHTSPRAAK

Incassoprocedure bij bewind. Welke kantonrechter is bevoegd? De kantonrechter te Utrecht heeft de incassoprocedure van een geldvordering van de Leidse Onderwijsinstellingen verwezen naar de kantonrechter te Amersfoort. Eiser verzoekt verbetering van die verwijzing, aangezien die onjuist zou zijn en bovendien schaadt de behandeling van de verstekzaak door de kantonrechter te Utrecht de belangen van de gedaagde niet. De kantonrechter overweegt dat hier de hoofdregel van artikel 1:12 lid 2 BW geldt dat, wanneer iemands goederen onder bewind staan, hij voor alles wat de uitoefening van het bewind betreft, de woonplaats van de bewindvoerder volgt. Dat in lid 4 van artikel 12 onder meer staat dat het tweede lid niet van toepassing is voor zover het betreft de relatieve bevoegdheid van de rechter gedurende een curatele, een bewind en een mentorschap, doet daaraan niet af. Deze uitzondering ziet naar het oordeel van de kantonrechter op zaken waarin het bewind als zodanig aan de orde is. Daar gaat het hier niet om. Aangezien de bewindvoerder kantoor houdt te Amersfoort, is de kantonrechter, locatie Amersfoort bevoegd.

De onderhavige procedure betreft een incassoprocedure bij bewindvoering. De procedure ziet op een geldvordering van de Leidse Onderwijsinstellingen (hierna: de LOI) op de goederen van de onder bewind gestelde. De LOI bracht deze procedure aan bij de kantonrechter te Utrecht. De kantonrechter te Utrecht verwees de zaak door naar de kantonrechter te Amersfoort, aangezien de bewindvoerder daar zijn kantoor houdt. De LOI verzoekt thans om verbetering van het vonnis van de kantonrechter te Utrecht, stellende dat de doorverwijzing naar de kantonrechter te Amersfoort ten onrechte heeft plaatsgevonden.

De kantonrechter te Amersfoort is van oordeel dat de doorverwijzing terecht en op goede gronden heeft plaatsgevonden. Wanneer iemands goederen onder bewind staan volgt de

onder bewind gestelde, voor alles wat de uitoefening van het bewind betreft, de woonplaats van de bewindvoerder. Dit is slechts anders wanneer het de relatieve bevoegdheid van een rechter betreft in het kader van een curatele, een bewind of een mentorschap (artikel 1:12 lid 2 en 4 BW). Uit de memorie van toelichting bij dit artikel volgt in dat kader dat bij aangelegenheden die geen verband hebben met het rechterlijk toezicht op het bewind als zodanig, de hoofdregel van artikel 1:12 BW wel gevolgd dient te worden. Uit de Aanbevelingen van Meerderjarigheidsbewind, vastgesteld door het LOVCK op 8 juni 2015, volgt eveneens dat in gevallen als het onderhavige, waarin niet de bewindvoering als zodanig in het geschil is, de woonplaats van de bewindvoerder leidend dient te zijn voor het vaststellen van de relatieve bevoegdheid van de kantonrechter. Nu de bewindvoerder kantoor houdt te Amersfoort, is de kantonrechter van de Rechtbank Midden Nederland, zittingsplaats Amersfoort bevoegd.

Kanttekening: Ik heb niet de indruk dat de uitzondering van lid 4 van artikel 12 beperkt is tot de gevallen dat het bewind als zodanig aan de orde is. De uitzondering luidt algemeen en impliceert dat in zaken als hier aan de orde de rechter van de woonplaats van degene wiens goederen onder bewind zijn gesteld relatief bevoegd is. De uitzondering is in 2007 ingevoegd om te bewerkstelligen dat juist de rechter in de buurt van de betrokkene, wiens goederen onder bewind staan of van een onder curatele gestelde dan wel degene voor wie een mentorschap geldt, de bevoegde rechter is. SW

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-10-2015

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2015:7565

Zaaknummer: 4383833 UC EXPL 15-12666 rch/1466

Wetsartikelen: 1:12 BW

RECHTSPRAAK

Aflossing door de vrouw op hypothecaire schuld ter zake van de echtelijke woning die aan de man toebehoort; onderlinge draagplicht. De vrouw stelt dat zij een bedrag van iets meer dan € 20.000 uit eigen middelen heeft betaald aan de bank ter aflossing van de hypothecaire schulden en verbouwing van de echtelijke woning. Zij stelt recht te hebben op de nominale vergoeding van dit bedrag, aangezien de man de eigendom van de woning heeft. Zij baseert zich daarbij op artikel 4 van de huwelijkse voorwaarden, dat een regeling geeft voor de draagplicht van de kosten van de huishouding, waaronder begrepen de renten van geldleningen aangegaan ten behoeve van de financiering van de echtelijke woning naar evenredigheid van de inkomens en vermogens van partijen. De rechtbank verwijst eerst naar artikel 6:10 lid 2 BW en vervolgens naar artikel 4 van de huwelijkse voorwaarden. De rechtbank beantwoordt vervolgens de vraag wat de draagplicht van partijen in hun onderlinge verhouding is. De rechtbank overweegt dat de vrouw geen aanspraak (meer) maakt op de opbrengst van de woning bij verkoop. Als de vrouw wel zou moeten bijdragen in de delging van de schuld in de onderlinge verhouding, maar niet gerechtigd is tot de waarde van het huis bij verkoop, dan leidt dit tot een asymmetrie die naar het oordeel van de rechtbank naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Dit leidt er naar het oordeel van de rechtbank toe dat de vrouw in de onderlinge verhouding niet draagplichtig is. De vrouw maakt jegens de man aanspraak op vergoeding van hetgeen zij heeft bijgedragen in de aflossing van de hypothecaire schuld.

Partijen waren onder uitsluiting van elke gemeenschap met elkaar gehuwd. De echtelijke woning van partijen behoort in eigendom toe aan de man. Ter financiering van de echtelijke woning zijn partijen een hypothecaire geldlening aangegaan. Partijen zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de aflossing op de hypothecaire schuld. Bij beschikking van 26 maart 2014 is tussen partijen de echtscheiding uitgesproken. De vrouw stelt thans dat zij staande het huwelijk uit eigen middelen iets meer dan € 20.000 heeft afgelost op de hypothecaire schuld. De vrouw vordert van de man een nominale vergoeding van dit bedrag, omdat de man eigenaar is van de echtelijke woning. Daartoe verwijst de vrouw naar artikel 4 van de tussen partijen overeengekomen huwelijkse voorwaarden, waarin partijen zijn overeengekomen dat zij de kosten van de huishouding, waaronder begrepen de renten van geldleningen aangegaan ten behoeve van de financiering van de echtelijke woning, zullen dragen naar evenredigheid van ieders inkomens en vermogens.

De rechtbank overweegt als volgt. De vrouw is hoofdelijk schuldenaar. Artikel 6:10 lid 2 BW schrijft in dat geval voor dat de vrouw, indien zij door de aflossingen aan de bank meer heeft gedelgd dan het gedeelte dat haar aangaat, voor dat meerdere een vordering heeft op de man. Onderzocht dient thans te worden wat de draagplicht van partijen is in hun onderlinge rechtsbetrekking. In dat kader neemt de rechtbank in aanmerking dat de vrouw geen aanspraak heeft gemaakt op de opbrengst van de echtelijke woning bij verkoop. Van een vermogensoverheveling is derhalve geen sprake. De opbrengst van de woning komt volledig toe aan de man. Indien de vrouw wel gehouden is om bij te dragen in de delging van de schuld aan de bank, maar niet gerechtigd is tot (een deel van) de waarde van de woning, leidt dit tot een asymmetrie. Een dergelijke uitkomst acht de rechtbank naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Het vorenstaande brengt de rechtbank tot het oordeel dat de vrouw in de interne verhouding met de man niet draagplichtig is. De man dient de bedragen die de vrouw heeft betaald ter aflossing op de hypothecaire schuld derhalve aan de vrouw te vergoeden.

Kanttekening: De rechtbank begrijpt onder de kosten van de huishouding ook de kosten van aflossing van de hypothecaire schuld. Dat ligt niet voor de hand, temeer niet nu in de huwelijkse voorwaarden zelf is bepaald dat de kosten van renten van geldleningen ten behoeve van de financiering van zaken voor de gemeenschappelijke huishouding, zoals de echtelijke woning, tot de kosten van de huishouding worden gerekend. Daartoe worden niet gerekend de aflossingen op de hypothecaire schuld. De vrouw heeft hiertoe een vergoedingsrecht. Daarvoor is een beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid niet nodig. SW

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-10-2015

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2015:7335

Zaaknummer: C/16/379129 / HA ZA 14-807

Wetsartikelen: 6:10 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming tot erkenning door verwekker? Kind blijkt negen jaar geleden door andere man te zijn erkend. Kan de toestemming tot die erkenning nog steeds als voorwaardelijk worden beschouwd? De biologische vader had aanvankelijk alleen vervangende toestemming tot erkenning gevraagd. Eerst ter zitting bleek dat het kind negen jaar geleden al was erkend door een andere man. Dit was abusievelijk niet op de geboorteakte aangetekend. De man verzoekt vernietiging van de erkenning. De rechtbank gaat na of de vrouw negen jaar geleden al wist dat de biologische vader het kind wilde erkennen en in dat geval slechts voorwaardelijk toestemming aan de ander had kunnen geven. De man stelt dat zijn advocaat in maart 2006 de moeder schriftelijk heeft geïnformeerd dat hij zijn kind wilde erkennen. Hij was dus ook op de hoogte van het bestaan van zijn kind. Van dit alles uitgaande is de rechtbank van oordeel dat een eventueel voorwaardelijk karakter van de door de moeder gegeven toestemming tot erkenning zich niet verstaat met de tijd die de man ten aanzien van de erkenning verloren heeft laten gaan. De voorwaardelijkheid geldt immers om te voorkomen dat een ander de erkenning door de biologische vader doorkruist. Van bijzondere omstandigheden die de man hebben verhinderd om eerder de erkenningsprocedure te starten is onvoldoende gebleken. De erkenning is dan alleen nietig als zij is gedaan met het uitsluitende oogmerk om de belangen van de man te schaden. Dat was echter niet het geval. Vernietiging van de erkenning door de verwekker is niet mogelijk, omdat hij niet behoort tot degenen die om vernietiging kunnen verzoeken.

De man, die aanvankelijk alleen om vervangende toestemming tot erkenning heeft gevraagd, heeft een – op 10 april 2015 door de ambtenaar van de burgerlijke stand afgegeven – geboorteakte van de minderjarige overgelegd waarop geen vadergegevens staan vermeld. De moeder heeft vervolgens een – op 10 juni 2015 door de ambtenaar van de burgerlijke stand afgegeven – geboorteakte van de minderjarige overgelegd, waaraan een latere vermelding betreffende erkenning is gevoegd. Hieruit volgt dat een eerdere akte van de erkenning pas op 10 juni 2015 is ingeschreven. De man heeft daarop zijn verzoek aangevuld, in die zin, dat hij de vernietiging van bedoelde erkenning verzoekt.

De moeder heeft daarop verklaard dat haar tijdens de onderhavige procedure eerst is gebleken dat de akte van erkenning destijds niet in het geboorteregister is verwerkt. Deze omissie, die naar de moeder zegt te hebben vernomen wel vaker voorkomt, is op 10 juni 2015 hersteld.

De rechtbank stelt vast dat dit relaas van de moeder op zich niet door de man is betwist. De rechtbank gaat er dan ook van uit dat de minderjarige op 15 mei 2006 rechtsgeldig is erkend.

De verwekker van een kind kan ingevolge de wettelijke bepaling geen verzoek tot vernietiging van de erkenning indienen.

Dat is evenwel anders indien de verwekker niet of niet tijdig om vervangende toestemming heeft kunnen vragen. Naar vaste rechtspraak geldt de toestemming die een moeder aan een ander dan de verwekker (hierna: de niet-verwekker) heeft gegeven als voorwaardelijk als deze volgt op een verzoek tot vervangende toestemming tot erkenning door de verwekker (ECLI:NL:HR:2002:AE0745). Indien de verwekker vóór de erkenning door de niet-verwekker een verzoek tot vervangende toestemming heeft ingediend dan wel zijn wens of voornemen daartoe aan de moeder schriftelijk kenbaar heeft gemaakt (ECLI:NL:GHLEE:2012:BW9305), is (in beginsel) de leer van de voorwaardelijke toestemming van toepassing. In een dergelijk geval dient te worden beoordeeld of de moeder, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen de belangen van de verwekker bij erkenning en de daartegenover staande belangen van de moeder – telkens in verband met de belangen van het kind – in redelijkheid tot het verlenen van toestemming aan de niet-verwekker heeft kunnen komen. Indien een afweging van alle betrokken belangen in het voordeel van de verwekker uitvalt, zal de erkenning door de niet-verwekker gezien het voorwaardelijk karakter ervan worden doorgehaald.

Ook de verwekker die wél vervangende toestemming heeft kunnen vragen maar dit heeft nagelaten, kan de door de niet-verwekker gedane erkenning aantasten indien de moeder van haar bevoegdheid hiertoe misbruik heeft gemaakt. Hiervan is sprake als zij de niet-verwekker toestemming heeft gegeven het kind te erkennen met slechts het oogmerk de belangen van de verwekker te schaden.

Vast staat dat de man eerst op 26 maart 2015 een verzoek tot vervangende toestemming heeft ingediend. Zou hij op 23 maart 2006 de moeder schriftelijk hebben geïnformeerd over zijn voornemen hiertoe, dan heeft hij een periode van ruim negen jaar laten verstrijken. Naar het oordeel van de rechtbank verstaat een eventueel voorwaardelijke karakter van de door moeder gegeven toestemming zich niet met de tijd die de man ten aanzien van de erkenning verloren heeft laten gaan. De voorwaardelijkheid geldt immers om te voorkomen dat een ander dan de verwekker diens voorgenomen erkenning doorkruist.

Ofschoon de vrouw de man niet in kennis heeft gesteld van de erkenning door haar partner, heeft de man op zijn beurt naderhand in de toentertijd nog lopende procedure noch later in hoger beroep uit zichzelf alsnog (vervangende) toestemming tot de erkenning verzocht. Voor zover al zou vaststaan dat zijn voornemen hiertoe bekend was op 15 juni 2006, dan heeft de man daaraan destijds noch in de jaren daarna gevolg gegeven. Het onderhavige verzoek kan met andere woorden niet worden gekoppeld aan een mogelijk reeds in 2006 bestaand voornemen. Dat hij zich niet bewust was van het belang van erkenning, zoals de man thans stelt, brengt hierin geen enkele verandering. Zulks is overigens niet zeer aannemelijk, omdat daarmee de grondslag aan zijn eerdere voornemen komt te ontvallen.

Dat de man door (andere) bijzondere omstandigheden niet eerder dan in de onderhavige procedure de (vervangende) toestemming tot erkenning heeft verzocht, acht de rechtbank onvoldoende gesteld en gebleken, althans de door de man in dat verband aangehaalde omstandigheden bieden hiertoe onvoldoende verklaring.

Voor zover de toestemming door de vrouw aan haar partner al een voorwaardelijk karakter heeft gehad, is de voorwaardelijkheid derhalve door tijdsverloop aan de verleende toestemming komen te ontvallen en mitsdien zal er geen belangenafweging plaatsvinden.

De rechtbank acht het niet aannemelijk dat de erkenning door de partner van de moeder (enkel) tot doel had de belangen van de man te schaden, maar mede tot doel had om de toen bestaande rol van de partner als vader van de minderjarige te juridificeren en aldus zijn positie in het gezin van de vrouw te bekrachtigen. Dat de moeder misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid, met als uitsluitende bedoeling de man te schaden, is derhalve niet komen vast te staan. De erkenning door de partner van de moeder blijft in stand en het verzoek van de man tot vernietiging daartoe wordt afgewezen.

De man kan, nu de minderjarige reeds een juridische vader heeft, niet worden ontvangen in zijn verzoek dat strekt tot het verkrijgen van vervangende toestemming tot erkenning van de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-10-2015

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2015:7479

Zaaknummer: C/10/472787 / FA RK 15-2365

RECHTSPRAAK

Ouders in beroep tegen machtiging uithuisplaatsing. Zij verzoeken tevens om voor het kind een bijzondere curator te benoemen, omdat het kind zich niet gehoord heeft gevoeld door de kinderrechter of door de gecertificeerde instelling (GI). Het kind heeft een vertrouwenspersoon nodig. Het hof wijst verzoek af. Het hof is van oordeel dat geen sprake is van een belangenstrijd als bedoeld in artikel 1:250 BW, of, anders gezegd, van een situatie waarin de belangen van de met het gezag belaste ouders of een van hen in strijd zijn met die van het kind. De stellingen van de ouders zijn onvoldoende om tot deze belangenstrijd te concluderen. Hooguit is sprake van een verschil van inzicht tussen de GI en de ouders, maar dit verschil biedt onvoldoende grond voor benoeming van een bijzondere curator. Verder bestaat er naar het oordeel van het hof onvoldoende aanleiding om te veronderstellen dat de stem van het kind onvoldoende voor het voetlicht wordt gebracht in het kader van de procedure tot uithuisplaatsing door de GI en door middel van het horen van het kind.

Aan de orde is het verzoek van de ouders om een bijzondere curator te benoemen ten aanzien van het kind.

Ingevolge artikel 1:250 BW benoemt de rechtbank dan wel, indien het een aangelegenheid inzake het vermogen van de minderjarige betreft, de kantonrechter, of indien de zaak reeds aanhangig is, de desbetreffende rechter, wanneer in aangelegenheden betreffende de verzorging en opvoeding, dan wel het vermogen van de minderjarige, de belangen van de met het gezag belaste ouders of een van hen in strijd zijn met die van de minderjarige, indien hij dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk acht, daarbij in het bijzonder de aard van deze belangenstrijd in aanmerking genomen, op verzoek van een belanghebbende, een bijzondere curator om de minderjarige ter zake, zowel in als buiten rechte, te vertegenwoordigen. Uit de parlementaire geschiedenis betreffende deze bepaling blijkt dat

daarmee is beoogd te voorzien in de mogelijkheid van benoeming van een bijzondere curator wanneer met betrekking tot de verzorging en opvoeding een wezenlijk conflict is ontstaan tussen de minderjarige en degene die als wettelijk vertegenwoordigers met zijn verzorging en opvoeding is belast. De wetgever heeft daarbij gedacht aan concrete problemen, die, indien de bijzondere curator niet buiten rechte een oplossing weet te bereiken, zo nodig in een door deze aanhangig te maken procedure zullen moeten worden beslist (HR 4 februari 2005, ECLI:HR:NL:2005:AR4850). De rechter zal bij zijn oordeelsvorming de aard en ernst van het bestaande conflict en het belang van het kind bij vertegenwoordiging door een bijzondere curator moeten betrekken.

De ouders stellen dat [het kind] zich niet gehoord heeft gevoeld door de kinderrechter of door de GI. Het hof is van oordeel dat geen sprake is van een belangenstrijd als bedoeld in artikel 1:250 BW, of, anders gezegd, van een situatie waarin de belangen van de met het gezag belaste ouders of een van hen, dan wel van de voogd of de voogden in strijd zijn met die van het kind. Niet gebleken is dat sprake is van een belangenconflict tussen de ouders en het kind. De stellingen van de ouders zijn onvoldoende om tot deze conclusie te komen. Naar het oordeel van het hof bestaat onvoldoende aanleiding om te veronderstellen dat de stem van het kind onvoldoende voor het voetlicht wordt gebracht in de procedure omtrent de uithuisplaatsing.

Uit het voorgaande volgt dat het hof het verzoek van de ouders tot benoemen van een bijzonder curator zal afwijzen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-07-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:5473

Zaaknummer: 200.169.870

RECHTSPRAAK

Marie Matoušková vs Tsjechische Republiek

Brussel II-bis Verordening. Erfrecht. Materiële werkingssfeer verordening. Overeenkomst tot verdeling van de nalatenschap onder de langstlevende echtgenoot en de kinderen. Bewindvoerder vertegenwoordigde minderjarige kinderen. Betreft maatregel de ouderlijke verantwoordelijkheid of nalatenschappen?

Matoušková, een notaris in Brno, Tsjechië, stelde op 27 april 2010 – bij de erfopstelling naar aanleiding van het overlijden in Nederland van een Tsjechische vrouw – vast dat de overledene ten tijde van het overlijden woonachtig was in Brno. De erfgenamen, de man en twee kinderen van de overledene, woonden ten tijde van het overlijden in Nederland. Een ad-hocbewindvoerder werd benoemd om de belangen van de kinderen te vertegenwoordigen. Nadat Matoušková aan de erfenis had gewerkt en de erfgenamen een overeenkomst ter verdeling van de erfenis hadden gesloten, stelde de langstlevende op 2 augustus 2011 dat zijn wijlen vrouw in werkelijkheid in Nederland woonde ten tijde van haar overlijden. Ter onderbouwing van deze stelling overlegde hij een document waaruit bleek dat er een erfrechtelijke procedure in maart 2011 in Nederland was geopend. Vanwege de betrokkenheid van de twee minderjarige kinderen moest de overeenkomst tot verdeling van de erfenis aan de rechter ter goedkeuring worden voorgelegd. De Tsjechische gerechten weten echter niet welke rechter daartoe relatief bevoegd is. Het Hof van Justitie werd verzocht om deze prejudiciële vraag te beantwoorden: wanneer een bewindvoerder van een minderjarige een overeenkomst sluit, ten aanzien waarvan de goedkeuring van de rechter is vereist, is er sprake van een ‘maatregel betreffende de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid’ in de zin van artikel 1 lid 1 onder b van de Brussel II-bis Verordening? Of is sprake van een ‘maatregel betreffende de erfopvolging’ als bedoeld in artikel 3 lid 3 onder f van de Brussel II-bis Verordening? In het tweede geval is de Brussel II-bis Verordening uitgesloten. Het vereiste in het Tsjechische recht van goedkeuring van de overeenkomst strekt tot bescherming van de minderjarigen met het oog op hun handelingsonbekwaamheid. Het HvJ volgt in dit verband de overweging van A-G Kokott dat de handelingsbekwaamheid en daarbij horende beschermende maatregelen in beginsel naar eigen maatstaven moeten worden beoordeeld en

niet als nevenkwesities bij de daarmee verband houdende rechtsverhoudingen. De benoeming van een bewindvoerder ten behoeve van een minderjarige en het daarmee verband houdende toezicht op zijn handelingen moet niet anders worden beoordeeld naargelang de materie van de rechtshandeling ten aanzien waarvan de bewindvoerder is benoemd. Het feit dat de bewindvoerder is benoemd in het kader van een erfrechtelijke procedure is derhalve niet maatgevend. Veel belangrijker is het gegeven dat de benoeming van de bewindvoerder het gevolg is van de handelingsonbekwaamheid van de minderjarigen en dat deze maatregel dient ter bescherming van het beheer, de instandhouding of de beschikking over het vermogen van de minderjarige in het kader van de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid als bedoeld in artikel 1 lid 1 onder b van de Brussel II-bis Verordening. Deze uitleg wordt ondersteund door het feit dat Verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europeesrechtelijke erfrechtverklaring (Pb L 201, p. 107) geen betrekking heeft op de bekwaamheid van natuurlijke personen. Bovendien heeft het HvJ steeds benadrukt dat overlap tussen verordeningen voorkomen moet worden. Terecht heeft de Tsjechische rechter zich afgevraagd of het belang van het kind wordt gediend door de verdeling van het erfrechtelijke beslissingsproces over twee lidstaten, met een procedure tot verdeling van de erfenis in één lidstaat terwijl de kinderen hun gewone verblijfplaats in een andere lidstaat hebben. Toch zou de Tsjechische rechter in deze zaak bevoegd kunnen zijn en wel op grond van artikel 12 lid 3 van de Brussel II-bis Verordening. Daar is bepaald dat een gerecht van een lidstaat bevoegd kan zijn om te beslissen over de ouderlijke bevoegdheid in andere procedures dan in artikel 1 van de Verordening zijn genoemd. Daarvoor moet aan drie voorwaarden zijn voldaan: (1) dat de minderjarige een nauwe band heeft met de lidstaat in kwestie, bijvoorbeeld omdat de ouder daar zijn gewone verblijfplaats heeft of omdat de minderjarige daarvan een onderdaan is; (2) bij het aanhangig maken van het geding alle betrokkenen nadrukkelijk of op andere ondubbelzinnige wijze hebben ingestemd met de bevoegdheid; en (3) deze bevoegdheid wordt gerechtvaardigd door het belang van het kind.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 06-10-2015

ECLI: ECLI:EU:C:2015:653

Zaaknummer: C-404/14

Wetsartikelen: Brussel II-bis Verordening